

[Dorte Bennedsen]

I debatten om flygtningelandsbyer har det fra visse politiske hold været anført, at det var meget bedre, om vi opførte disse landsbyer i andre lande, så vi ikke behøvede at tage imod asylansøgere herhjemme.

Nu forholder det sig faktisk sådan, som ministeren også har sagt, at vi ikke kan gøre noget sådant hen over hovedet på det pågældende land. Vi har faktisk opført to lejre i Kroatien med myndighedernes accept. Men vi skal også huske på, at Kroatien er et selvstændigt land. Det er oven i købet et land, Danmark har anerkendt. Kroatien har i 1992 modtaget ca. en million flygtninge fortrinsvis fra Bosnien. Til sammenligning modtog vi i Danmark i 1992 ca. 9.000.

På den baggrund har jeg faktisk overordentlig svært ved at tro, at der skulle findes nogen som helst forståelse hos de kroatiske myndigheder, hvis vi siger til dem, at nye flygtninge fra Bosnien ikke kan komme til Danmark, men de skal forblive i Kroatien, og så vil vi da til gengæld nok bygge nogle lejre dernede. Vi har tværtimod en medmenneskelig pligt til at påtage os vores del af den opgave, som er udsprunget af den helt ulykkelige situation i eks-Jugoslavien.

Den 6. januar i år skrev den daværende udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen et indlæg i B.T., og det slutter således:

»De mennesker, som er på flugt, skal have et sted at være, indtil de kan vende hjem. Ingen er nærmere til at give dem husly end deres europæiske naboer, ikke bare deres nærmeste, men deres naboer i hele Europa. For sådan skal vi bevise, at vi magter at udnytte den historiske chance for at få et helt og fredeligt Europa.«

Jeg synes i og for sig ikke, det kan udtrykkes klarere eller bedre, hvad Danmarks forpligtelser er i denne sammenhæng, og derfor kan jeg også tilsige en helhjertet støtte til beslutningsforslaget.

Helge Adam Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti støtter beslutningsforslaget, ikke fordi vi finder, at det er den rigtigste eller den mest hensigtsmæssige løsning, men fordi de asylansøgere, der kommer til Danmark, selvfølgelig skal behandles human og ordentligt.

Jeg vil også gerne begrunde, hvorfor vi ikke finder, det er den mest hensigtsmæssige løsning, vi vælger ved at opføre disse flygtningelandsbyer.

For 9 måneder siden havde vi i Danmark 29 asylcentre. I dag har vi 87. Altså en tredobling på 9 måneder. Hvordan ser det ud om 9 måneder? Vi ved det ikke, men tallet er i hvert fald større. I 1991 indrejste der 4.600 asylansøgere til Danmark, sidste år knap 14.000, altså en tredobling. I år bliver det vel omkring 25.000, altså yderligere en fordobling i forhold til sidste år.

Og hvad er så regeringens svar på denne alarmerende udvikling? Ja, svaret har hidtil været, at man i de sidste mange måneder har åbnet ca. ét nyt asylcenter hver 5. dag, og nu slår heller ikke det til. Selv 87 er ikke nok. Så vil regeringen bygge flygtningelandsbyer til 7.000 ekstra asylansøgere, og man vil sprede dem over hele landet. Man forudser allerede nu – og det er nok en korrekt forudsigtelse – at heller ikke det slår til. Så til efteråret skal man have flere penge til at bygge flere landsbyer.

Det naturlige spørgsmål må så være: Hjælper vi mest effektivt på denne måde? Hjælper vi mest hensigtsmæssigt, og hjælper vi menneskeligt bedst? Svaret er set fra mit synspunkt desværre et klart nej til alle tre spørgsmål.

Disse mange flygtningebyer, som vi nu bevilger – eller indstiller, at der bevilges – i alt 380 mio. kr. til etablering af, vil i drift pr. år koste ca. 800 mio. kr. Dertil kommer yderligere ca. 200 mio. kr. til aktiveringstilbud. Det vil sige, at den samlede pris for bygning og drift i 1 år af flygtningelandsbyer til 7.000 mennesker er 1,4 mia. kr.

Men dette beløb, 1,4 mia. kr., kunne dække udgifterne for over 100.000 flygtninges ophold og sikring i nærområderne. Altså over 100.000 kunne man hjælpe i nærområdet i stedet for 7.000 i Danmark. Jeg synes, det er tankevækkende, at vi kan hjælpe 10-15 gange så mange ved at lægge vor hovedindsats i regionen eller i nærområdet.

Jeg mener også, at det menneskeligt er bedst at hjælpe så nær som muligt på det område, man er flygtet fra. Det er der mange gode grunde til. Indenrigsministeren gav dem selv i går i Folketingets spørgetid. Det er noget med, at mennesker har bedst af at blive i eller så nær ved det kulturområde, de kommer fra, det